

ΑΠΟ τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἀλφόνσου Γκρανιέ).

28 Ἰουνίου. — Εἶνε παρὰδοξο... Εἶνε κάτι πὸν δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω, ἀλλὰ τὸ νοιώθω τόσο καλά...

Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ πεθάνω μαζί της!... Ἡ μάλλον, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ πεθάνω τὴν ἴδια ἡμέρα, τὴν ἴδια ὥρα πὸν θὰ πεθάνη κι' ἐκεῖνη...

Ἐκεῖνη... Τί παράξενο!... Χτὲς ἀκόμα δὲν τὴ γνώριζα. Ὡς χτὲς ἀκόμα δὲν ἤξερα ὅτι ὑπάρχει μιὰ γυναῖκα στὸν κόσμο, μὲ τὸ ὄνομα Μαρία Ἰσιντόρ, μὲ τόσο ξανθὰ μαλλιά, μὲ τόσο λευκὸ δέρμα...

Τὴ γνώρισα σήμερα. Καὶ μόλις τὴν πλησίασα, μόλις τὴν εἶδα, ἔνοιωσα κάτι τὸ ἀνεξήγητο, κάτι τὸ μυστηριώδες, μιὰ μυστικὴ προειδοποίησι...

Ναί... Εἶνε μιὰ ὀμορφὴ γυναῖκα, μπορεῖ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κανεὶς κεραυνόβολα, ναί... Μὰ ὄχι... Δὲν εἶνε ξρωτὰς αὐτὸ πὸν ἔνοιωσα γι' αὐτὴν. Εἶνε κάτι ἄλλο. Κάτι ἄλλο... Μόλις τὴν ἀντίκρισα αὐτὴ τὴ γυναῖκα, κάτι μοῦ εἶπε μέσα μου:

— Ἐλφόνσο, θὰ πεθάνῃ τὴν ἴδια ὥρα πὸν θὰ πεθάνη κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα!...

Κι' ἔνα ῥιγος, ἔνα ῥιγος θανατερό, πάγωσε τὸ σῶμα μου. Πρὶν τὴ γνωρίσω αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἤμουν ἥσυχος. Ἀπολάμβανα τὴ ζωὴ χωρὶς νὰ σκέφτωμαι τὸν θάνατο. Τώρα... Τώρα δὲν συλλογίζομαι τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι θὰ πεθάνω, θὰ πεθάνω μαζί της!...

Καὶ λέω μὲ τὸ νοῦ μου: «Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ πεθάνω τὴν ἴδια ὥρα πὸν θὰ πεθάνη κι' αὐτὴ; Πρέπει νὰ συμβῆ κάποιο δυστύχημα γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό. Πρέπει συνεπῶς νὰ τὴν ἀποφεύγω αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Πρέπει νὰ τὴν ἀποφεύγω ὅσο μπορῶ...»

»Θεέ μου!... Βρίσκομαι σὲ μιὰ ἀπεριόρατη ἀγωνία...». Καὶ διερωτῶμαι κάποτε: «Μήπως εἶμαι τρελλός;»

5 Ἰουλίου. — Τὴν εἶδα πάλι. Τὴ συνάντησα σὲ μιὰ συναναστροφῆ, ἐντελῶς ἀνέλυστα. Χαμογέλασε γλυκὰ ὅταν μὲ εἶδε. Φαίνεται πῶς αὐτὴ δὲν ξέρει τίποτα, δὲν μαντεύει τίποτα... Καὶ καθὼς ἀπομακρυνόμουν ἀπὸ κοντὰ της, μοῦ εἶπε, χαμογελώντας πάντα:

— «Μὰ γιατί, λοιπόν, μ' ἀποφεύγετε;». Ἔτσι μοῦ ἤρθε νὰ τὴς τὰ πῶ ὅλα. Μὰ θὰ καταλάβαινε ἄραγε τί της ἔλεγα, ἢ θὰ μ' ἐπαύρινε γιὰ τρελλό;

Θεέ μου!... Γιατί νὰ βρεθῆ αὐτὴ ἡ γυναῖκα στὸ δρόμο μου; Γιατί;... Ἡμουν τόσο ἥσυχος πρὶν τὴ γνωρίσω... Ἡμουν σχεδὸν εὐτυχής. Γιατί νὰ τὴ γνωρίσω;...

18 Ἰουλίου. — «Ὅσο κι' ἂν θέλω νὰ τὴν ἀποφύγω, αὐτὴ βρισκεται διαρκῶς μπροστὰ μου. Καὶ σήμερα πὸν τὴν εἶδα, ἄκουσα πάλι ζωηρότερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, ἄκουσα μέσα μου τὴν τρομερὴ φωνὴ νὰ μοῦ λέη:

— «Θὰ πεθάνῃς μαζί της!». Πρέπει νὰ τὴν ἀποφύγω. Πρέπει... Θὰ φύγω μακρὰ της. Θὰ πάω νὰ περάσω κάμποσες βδομάδες σὲ μιὰ λουτρόπολι. Θὰ φύγω χωρὶς νὰ σβολοπήσω κανένα...»

25 Ἰουλίου. (Στὴ λουτρόπολι Μπ...), — Εἶμαι ἥσυχος ἐπὶ λες τοὺς ἐπίσης... Ψιθύριζαν: — Μάτζι... γέμισες εὐτυχία κι' ἀρμονία τὴ ζωὴ μου!... — Λουσιέν... δὲν φεύγεις ἀπ' τὸ μυαλό μου νύχτα καὶ μέρα... Ἄν εἶνε αὐτὸ ἡ Ἀγάθη, εἶνε πολὺ γλυκὴ!...

Μετὰ δυὸ μέρες ἔφτασε στὴν ἐπαρχία ἡ μητέρα τοῦ Λουσιέν. Ὁ μαρκήσιος τὴς ἀνοίξε τὴν καρδιά του καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἡ στοργικὴ τὸν μητέρα ἐπισκέφθηκε τὴ μητέρα της Μάτζι καὶ μίλησαν μὲ πολλὰ ῥιγὼς, γεμάτες λαχτάρα γιὰ τὰ δυὸ ἀγνά κι' ἀγαπημένα τους παιδιά...

Ἡ συνομιλία αὐτὴ τὸν δυὸ γηραιῶν κυριῶν κράτησε κάπου δυὸ ὥρες... Ἡ Μάτζι κι' ὁ Λουσιέν περιέμεναν σὺν κηπὸ τοῦ πύργου τὴν ἀπόφασί τους μὲ χτυποκάρδι. Κι' ὅταν, τέλος, ἡ δυὸ κυρίες ἀρξάσαν σπὴ βεράντα χαμογελαστὲς κι' εὐχαριστημένες, οἱ δυὸ νέοι κατάλαβαν πῶς ὅλα εἶχαν τελειώσει σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τους. Καὶ ῥιγίτηκαν ἀσυγκράτητα ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

— Μάτζι μου!... — Λουσιέν, ἀγαπημένη μου!... Καὶ τὸ φιλὶ τους, τὸ πρῶτο τους φιλὶ, ἀντήχησε μέσα στὸν κηπὸ, σὰν κελάδημα ἀηδονίου γλυκὸ καὶ πρόσχαρο...

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. DAVID

ΤΟ ΠΡΟΑΙΣΤΗΜΑ

τόσο χαρούμενη μόλις μὲ εἶδε. Μὰ ἐμένα μοῦ ἤρθε νὰ τὴς πῶ: — Μὴ χαμογελάτε!... Μὴν ἔρχεστε κοντὰ μου... Θὰ πεθάνου- με μαζί!...

Μὰ πῶς, πῶς δὲν τὸ καταλαβαίνει λοιπὸν κι' αὐτὴ; Δὲν ἀκούει κι' αὐτὴ τὴ μυστικὴ προειδοποίησι πὸν ἄκουε ἐγώ;... Δὲν περίμενε, μοῦ εἶπε, νὰ μὲ ἴδῃ ἐδῶ.

Ἡ δυστυχισμένη!... Δὲν ξέρει ὅτι μιὰ κακὴ Μοῖρα τὴ στέλνει κοντὰ μου, γιὰ νὰ πεθάνῃ μαζί μου... Τί νὰ κάνω, Θεέ μου; Τί νὰ κάνω; Πρέπει νὰ φύγω κι' ἀπὸ δῶ. Πρέπει...

5 Αὐγούστου. — Βρίσκομαι στὴ μικρὴ πόλι Ν... Ἦρθε ἐδῶ γιὰ νὰ περάσω τὸν Αὐγούστο. Εἶνε μιὰ χαριτωμένη μικρὴ πόλις, ἡσυχὴ καὶ καθαρὴ... Μὰ τί λέω; Δὲν ἤρθε ἐδῶ παρὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὴ Μαρία Ἰσιντόρ. Γιὰ νὰ τὴ σώσω καὶ γιὰ νὰ σωθῶ κι' ἐγώ. Γιὰ νὰ μὴν πεθάνουσε μαζί!...

15 Αὐγούστου. — Ἄ, μὰ εἶνε κάτι ἀπίστευτο... Εἶνε κάτι ἀποτρόπαιο... Εἶδα ἔξαφνα σήμερα μπροστὰ μου τὴν κυρία Ἰσιντόρ. Τὴ συνάντησα στὸ δρόμο. Κι' αὐτὴ φάνηκε ἐκπληκτικὴ ὅταν μὲ εἶδε. Ἐκπληκτικὴ καὶ χαρούμενη μαζί. Ἐγὼ ὅμως ἔνοιωσα ὄχι περὶ φόβου, μὰ πανικό... πανικό...

Μοῦ εἶπε ὅτι ἤρθε ἐδῶ γιὰ νὰ περάσῃ μερικὲς μέρες στὴς θείας της, ἡ ὁποία μένει στὴν πόλι αὐτὴ. Μοῦ μίλουσε κι' ἔτρεμα. Κι' ἔξαφνα τὴς ἔφαρα ἀτόματα τὴν κουβέντα κι' ἔφυγα... ἔφυγα...

Χωρὶς ἄλλο, ἡ φτωχὴ γυναῖκα θὰ μὲ πῆρε γιὰ τρελλό. Μὰ δὲν μπορῶ περὶ... Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τρελλαθῶ σ' ἄληθεια. Εἶμαι ἤδη ἄρρωστος. Ἐχω πυρετὸ, τὸ κεφάλι μου πονεῖ φρικτὰ. Θὰ φύγω κι' ἀπὸ δῶ, θὰ φύγω μακρὰ... Φτάνει νὰ μοῦ περάσῃ αὐτὸς ὁ καταραμένος ὁ πυρετός πὸν μὲ βασανίζει. Πρέπει νὰ γίνω καλά γιὰ νὰ μπορῶ νὰ ταξιδέψω.

Ἐντωμεταξύ, θὰ κλειδοκοῦν στὴν κάμαρα τοῦ ξενοδοχείου πὸν μένω καὶ θ' ἀφήσω παραγγελία νὰ μὴν ἐπιτρέψουν σὲ κανένα, καὶ προπάντων σὲ καμμιά, νὰ ῥθῆ νὰ μὲ δῇ.

Ξέρω κι' ἐγώ;... Μπορεῖ νὰ τὴς κατέβῃ νὰ ῥθῆ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ. Μὰ ἀπαρῶθηκα καλά... Ἐσπάλισα στὸ ντιβάνι καὶ περιμένω... Θὰ μοῦ περάσῃ ὁ πυρετός... Θὰ μοῦ περάσῃ... Ἄχ, πότε νὰ γίνω καλά!... Θὰ φύγω, θὰ φύγω ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ... Κι' ὅμως, κάτι μοῦ λέει: «Πήγαινε ὅπου θέλεις. Ἀποφεύγῃ τὴν δσο θές. Εἶνε γραπτὸ σου νὰ πεθάνῃς μαζί της. Εἶνε γραπτὸ σου...»

Μὰ γιατί, Θεέ μου, νὰ εἶνε γραπτὸ μου; Τί μὲ συνδέει μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα; Ἡ ζωὴ μας εἶνε τόσο χωρισμένες. Γιατί ὁ θάνατός μας νὰ εἶνε κοινός; Γιατί λέω;... Ὑπάρχουν, φαίνεται, μυστηριώδη πεποιθεμένα, μυστικὰ δεσμοὶ πὸν τοὺς ἀγνοοῦμε. Ἡ Μοῖρα μὰς προορίζει ἔνα ταίρι γιὰ τὸν θάνατο, ὅπως μὰς προορίζει κι' ἔνα ταίρι γιὰ τὴ ζωὴ.

Δὲν ξέρω, δὲν καταλαβαίνω... Τὸ μόνο βέβαιο εἶνε ὅτι νοιώθω πῶς θὰ πεθάνω μαζί μ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Κι' αὐτὴ φαίνεται πῶς τὸ ἀγνοεῖ. Γιατί ὅμως νὰ τὸ μαντεύω ἐγὼ μόνον; Γιατί νὰ τὸ προβλέπῃ μόνο ἡ δικὴ μου ψυχὴ;...

Γιατί νὰ τὸ προαισθάνωμαι μονάχα ἐγώ; Ἄχ, ἂς ἦταν δυνατόν νὰ μὴν ἤξερα κι' ἐγὼ τίποτα... Μὰ ὄχι, ὄχι εἶμαι τρελλός. Εἶνε τρέλλα δι' αὐτὰ. Πρέπει νὰ πάω σ' ἔνα νευρολόγο νὰ μ' ἐξετάσῃ. Θάχω πάθει μανία καταδιώξεως.

Πρὸς τὸ παρὸν θὰ φύγω κι' ἀπὸ δῶ, θὰ φύγω ἀμέσως, μόλις καλύτερῆναι ἡ γεία μου. Θὰ φύγω... Μά... Ἀφοῦ εἶνε γραπτὸ μου;... Ὄψ!... Πάλι τὰ ἴδια;... Θεέ μου, βοήθησέ με... Σώσε με...»

Ἀπόσπασμα ἀπὸ μιὰ ἐφημερίδα τὴς πόλεως Ν... λίγες μέρες ἀργότερα: «Τραγικὸν δυστύχημα συνέβη χθὲς εἰς τὴν πόλιν μας. Ἐνα ἀτοκίνητον συγκοινωνίας συνεκρούσθη μ' ἔνα ταξί, ἐρχόμενον ἐξ ἀντιθέτου διευθύνσεως. Ὑπάρχουν ἀρκετοὶ τραυματίαι καὶ δύο νεκροί, ὁ Ἀλφόνσος Γκρανιέ καὶ ἡ Μαρία Ἰσιντόρ. Ὁ ἀτυχὴς Γκρανιέ ἦτο ὁ μόνος ἐπιβάτης τοῦ ταξί καὶ καθυθύνετο στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ἡ Ἰσιντόρ εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ ἀτοκινήτου συγκοινωνίας. Ὁ θάνατός των ὑπῆρξεν ἀκαριαῶς.»

Ἐσπάλισα στὸ ντιβάνι καὶ περιμένω...